

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 23, 2022

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:975](#) 05-07-2022

Algemene opmerkingen over de weerlegging van een straftoematingsverweer.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:969](#) 05-07-2022

Hells Angels Haarlem: deelneming aan een criminele organisatie?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:965](#) 28-06-2022

Moet de rechtbank ervan doen blijken te hebben onderzocht of de officier van justitie het EOB heeft erkend overeenkomstig voorschriften van artikel 5.4.2 t/m 5.4.5 Sv?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:968](#) 28-06-2022

Belgische regelgeving feit van algemene bekendheid?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:964](#) 28-06-2022

Overgelegde documenten en deskundigenrapporten: een novum?

RECHTSPRAAK

Hells Angels Haarlem: deelneming aan een criminele organisatie?

Hells Angels Haarlem: deelneming aan een criminele organisatie?

Wenk

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie deelneming aan een criminele organisatie is bewezen verklaard, over de bewezenverklaring van de ten laste gelegde deelneming door de verdachte aan een criminele organisatie.

Het hof heeft ten aanzien van de bewezenverklaring verder overwogen dat voor beantwoording van de vraag of de verdachte zich in de ten laste gelegde periode schuldig heeft gemaakt aan deelneming aan een organisatie die tot oogmerk heeft het plegen van misdrijven, het de bestanddelen ‘organisatie’, ‘oogmerk van de organisatie’ en ‘deelneming aan de organisatie’ zal bespreken.

Na weergave van het beoordelingskader over ‘organisatie’ (ECLI:NL:HR:2018:378), overweegt het hof dat het uit de bewijsmiddelen afleidt dat de Stichting Hells Angels Haarlem (hierna ook: de Stichting) ingeschreven staat op het adres aan de Baljuwslaan 23 te Haarlem en eigenaar is van het aldaar gelegen pand. Medeverdachte [5] is voorzitter van de Stichting Hells Angels, charter Haarlem (hierna ook: HAH), maakt gebruik van het pand aan de Baljuwslaan 23 te Haarlem als clubhuis. De Stichting beschikt over een bankrekening, die wordt gevoed door contante stortingen en vanaf welke rekening de vaste lasten voor het clubhuis worden betaald. De ‘treasurer’ van de HAH heeft de beschikking over de bankrekening van de Stichting. In de ten laste gelegde periode zijn medeverdachten [5], [3], [1], [4], [2] en betrokkenen [1], [3], [2] en verdachte allen lid van dit charter. Binnen het charter is sprake van een strakke structuur met diverse functies. Betrokkene [1] is president, medeverdachte [1] is vice-president, medeverdachte [2] is ‘road captain’, betrokkene [3] is ‘treasurer’, medeverdachte [3] is ‘secretary’ en betrokkene [2] is de ‘sergeant at arms’. Medeverdachte [4], verdachte en medeverdachte [5] zijn ‘full colour member’. De leden dragen een hesje, de zogenaamde ‘colours’, waardoor zichtbaar is dat zij lid zijn van HAH. Zij betalen contributie voor het lidmaatschap, met welke contributie de vaste lasten voor het

clubhuis worden betaald, met uitzondering van verdachte, die daar de laatste jaren van is vrijgesteld gelet op zijn leeftijd en zijn financiële situatie. Leden van de HAH overleggen structureel in periodieke overleggen en op basis van ad-hoc belegde bijeenkomsten.

HAH heeft eigen clubregels. Beslissingen binnen het charter worden op democratische wijze genomen, waarbij alle leden een stem hebben in te nemen beslissingen.

Betrokkene [4] is geen lid van HAH. Ten tijde van de detentie van haar partner [1] was zij wel de cruciale schakel tussen [1] en andere leden van de HAH. Met name met [3] en [2] onderhield zij telefonisch contact en zij had ontmoetingen met hen, onder meer over clubgerelateerde zaken.

Het hof concludeert op basis van het voorgaande dat sprake is van een duurzaam en gestructureerd samenwerkingsverband tussen de leden van de HAH, zijnde medeverdachten [5], [3], [1], [4] en [2], betrokkenen [1], [2], [3] en verdachte, samen vormend HAH, en de Stichting en betrokkene [4] gedurende de ten laste gelegde periode.

Het hof overweegt na weergave van het beoordelingskader (ECLI:NL:HR:2010:BK6148, ECLI:NL:PHR:1987:AC3222 en ECLI:NL:HR:2007:BA0502) dat de organisatie, zoals vastgesteld, bestond uit de full members van het charter HAH, [4] en de Stichting HAH. Het charter HAH vormde daarbij het middelpunt van de organisatie. Bij het beantwoorden van de vraag of de organisatie het oogmerk had op het plegen van misdrijven komt naar het oordeel van het hof betekenis toe aan:

A. Bedreigende en gewelddadige reputatie: het hof leidt uit de bewijsmiddelen af dat het charter HAH een bedreigende en gewelddadige reputatie heeft. Uit diverse verklaringen en tapgesprekken blijkt dat slachtoffers van strafbare gedragingen door leden van de HAH geen aangifte durven te doen uit angst voor represailles en dat getuigen niet of nauwelijks durven te verklaren. Zo heeft getuige [11] in het contact met de politie verklaard dat de Hells Angels nergens voor terugdeinzen en tot alles in staat zijn. Ook blijkt uit zijn gesprek met de politie dat hij zeer angstig is dat de club erachter komt dat hij contact heeft met de politie. Hij durft van meerdere voorvallen geen aangifte te doen. Ook getuige [13] wilde geen verklaring afleggen of aangifte doen, omdat hij geen lopende schietschijf wil zijn in Haarlem. Uit de gesprekken met de politie en de tapgesprekken blijkt dat de getuige [15], voormalig 'hangaround' van de HAH, angstig is, niet wil dat de leden van de club erachter komen wat hij de politie heeft verteld en hij hen tot alles in staat acht. Wanneer de politie bij de getuigen [18] en [21] langskomt, naar aanleiding van de mishandeling van [18], geeft [21] aan geen aangifte te willen doen, omdat de Hells Angels dan ongetwijfeld langs komen en de ramen inschieten met mitrailleurs. Getuige [23] heeft verklaard dat hij in het verleden betalingen heeft moeten

doen aan de HAH en dat hij in die tijd doodsbang was. Tenslotte verklaart ook getuige [24], afgeperst en mishandeld door leden van de HAH, nauwelijks uit angst voor wat er kan gebeuren.

Voornoemde getuigen zijn, met uitzondering van [13], eveneens ter terechtzitting in hoger beroep gehoord. Gelet op de in hoger beroep afgelegde verklaringen, bezien in samenhang met de eerder door hen afgelegde verklaringen, kan het hof zich niet aan de indruk onttrekken dat een aantal van de getuigen nog steeds niet het achterste van hun tong heeft durven laten zien uit angst voor mogelijke represailles. Zo geeft getuige [11] enerzijds aan niet te weten van waaruit de opdracht om hem te dwingen zijn tattooshop te sluiten is gegeven, maar verklaart hij anderzijds: 'Ik weet niet precies vanuit welke groep dit is gekomen, maar als er al twee aan je deur staan.' Dit, nadat hij even ervoor had gezegd dat [1] en [2] aan de deur stonden, daarbij doelend op betrokkenen [1] en [2], van wie hij wist dat ze lid waren van de HAH. Op de vraag of hij bang was antwoordt hij: 'Weet u, ik had niet te maken met de plaatselijke roeivereniging en ik wist niet wie ik tegenover mij had.' Getuige [21] geeft aan zich delen van het gesprek met de politie niet meer te kunnen herinneren en evenmin dat zij contact heeft gezocht met [3]. Getuige [23] heeft verklaard dat hij het geld dat hij heeft betaald niet zag als een boete en dat hij zich nooit afgeperst heeft gevoeld. Tegelijkertijd verklaart hij: 'Ik heb twee ouders en meerdere zaken en als je auto in de brand wordt gestoken (...).' [24] heeft verklaard dat het niet klopt dat hij bang was en dat de politie zoveel kan opschrijven. Voorts verklaart hij: 'Als je een boete moet betalen, moet je het betalen. Ik wil er niets meer over verklaren. Ik ben er klaar mee. Ik heb ook tegen de agent gezegd dat ik geen represailles wilde.' Getuige [15] heeft voorafgaand aan het verhoor ter terechtzitting laten weten angstig te zijn te verklaren in het bijzijn van de verdachten. Ter terechtzitting heeft hij verklaard dat hij niet door tuig opgewacht wil worden vanwege het afleggen van een getuigenverklaring. Ook verklaarde hij op de vraag van medeverdachte [2] of hij bang voor hem is: 'Ik ben voor geen één van jullie individueel bang. Ik weet dat de club ver reikend kan zijn en een club waarmee ik niet op goede voet sta – en dat sta ik op dit moment niet – heeft de mogelijkheden om mij door anderen het leven zuur te laten maken.' Ten slotte is in hoger beroep ook oud-lid van de HAH betrokkene [5] als getuige gehoord. Hij verklaarde eerder bij de politie bang te zijn dat de Hells Angels er via de advocaten achter komen dat hij wat heeft verteld. Daarmee geconfronteerd ter terechtzitting in hoger beroep verklaarde hij dat hij het niet zo tegen de politie heeft gezegd. Nadat wordt voorgehouden dat hij tot twee keer tegen de politie heeft gezegd dat hij angst had voor represailles, antwoordt hij dat dat misschien voor zichzelf was maar niet voor zijn vrouw en kinderen en dat hij het merkwaardig vindt dat de politie het zo heeft opgeschreven.

Dat de leden van de HAH zich ook bewust zijn van deze reputatie, blijkt onder meer uit een

uitlating die [2] doet tijdens de clubvergadering op 16 september 2016, in aanwezigheid van de verdachte en de overige leden van de HAH, namelijk dat het chapter Haarlem in Holland bekend staat als kei- en keihard. Ook zegt [1] in een telefoongesprek met [4]: ‘Wij zijn het beestachtige chapter’ (...) ‘op een clubavond waar vier of vijf man van ons zijn, we steken de boel in de brand, gooien de krukken door de deur heen, eh... wat doen we niet, er wordt gewoon geschoten binnen in het clubhuis.’ De reputatie van de HAH komt tevens naar voren in een tweetal krantenberichten in het dossier van 30 april 2015 en 19 juni 2015. In het eerste bericht staat vermeld dat [1] de baas is van en nieuwkomer is binnen het beruchte chapter in Haarlem en hij in verband wordt gebracht met het plegen van strafbare feiten. In het tweede bericht staat vermeld dat [1] uit is op oorlog en een harde lijn hanteert.

B. Voorts leidt het hof uit de bewijsmiddelen af dat het plegen van strafbare gedragingen, met name geweld, door de HAH wordt aangemoedigd en beloond. In het clubhuis hangt een oorkonde met de tekst ‘Deathhead Purple Heart’. Op de oorkonde staat in het Engels dat een ieder die dit heeft verdiend zijn bloed heeft gegeven ter verdediging en eer van de Hells Angels. Het hof leidt uit het dossier af dat de zogenaamde patch ‘dequiallo’ verdiend kan worden door toegepast geweld door clubleden van Hells Angels richting overheidspersoneel. Deze term is in het clubhuis op de muur geschilderd. Vier leden van de HAH dragen deze patch: [1], [2] en medeverdachten [4] en [2]. Dat de patch een andere betekenis zou hebben, zoals door de medeverdachten ter terechtzitting in hoger beroep naar voren gebracht, acht het hof gelet op het navolgende niet aannemelijk. In een afgeluisterd gesprek noemt [1] [3] een slappeling omdat hij nog geen ‘dequiallo’ heeft en zegt dat hij de wijkagent in elkaar moet stompen. In de arrestantenbus op 26 januari 2017 zegt [3] dat ze voor zijn neus stonden en dat hij dacht aan ‘dequiallo’. Ook in een ander gesprek zegt [3]: ‘Als ik aangehouden word, ga ik voor dequiallo.’ Ten slotte heeft [2] ter terechtzitting in hoger beroep verklaard dat verzet bij arrestatie een betekenis van ‘dequiallo’ is.

Tijdens de clubvergadering van 16 september 2016 wordt het belang van het dragen van de patches door medeverdachte [3] onderstreept: ‘Het is een sowieso een straf als jij je patch niet aan mag, of je nou een T-shirt mag dragen of niet het gaat om je patch.’ Ook gebruikt HAH de bolhamer als symbool. Dit symbool is bedoeld voor leden die geverifieerd geweld namens de club hebben gebruikt. Op de motor van medeverdachte [3] is een ‘bolhamer’ aangetroffen.

Dat het plegen van strafbare feiten door de leden van de HAH volstrekt normaal wordt gevonden en wordt geaccepteerd – en daarmee indirect wordt aangemoedigd – blijkt ook uit de inzamelingen die voor gedetineerde leden worden georganiseerd, de zogenaamde Big House Crew. Op 23 juli 2016 vindt een inzameling plaats voor [1] die op dat moment gedetineerd zit. In dat verband wijst het hof ook op de uitlatingen van [1] tijdens de clubvergadering op 16 september 2016: ‘we moeten wel aan de toekomst denken en (...) laten

we hopen van niet maar ik ken vast komen, hij ken vast komen als jij woorden krijgt met je buurman en je slaat hem achterstevoren dan ken je ook vast komen', 'We kennen allemaal vastkomen' en 'dan moet het niet zo zijn dat nu moeten jullie voor mij betalen maar als er twee of drie man vast zitten dan heb je een fucking probleem.' Op diezelfde clubvergadering zegt [1]: 'Hee als justitie zijn shit beter had geregeld en van der Valk betere camera's had gehad ja? Dan had hij vast gezeten, had hij vast gezeten, had hij vast gezeten en had ik vast gezeten ja?'

De acceptatie van strafbare gedragingen door leden van de HAH blijkt naar het oordeel van het hof eveneens uit de omstandigheid dat het niet de bedoeling is dat leden van de HAH (met de politie) praten. Dit volgt allereerst uit regel 12 van de clubregels van de HAH: 'Alles wat HAH met elkaar bespreken blijft tussen ons; dus wordt op geen enkele manier naar buiten gebracht.' Op een muur in het clubhuis staat ook groot de tekst 'omerta' geschilderd. Na de aanhouding van leden van de HAH op 26 januari 2017 fluistert medeverdachte [5] in de arrestantenbus: 'zwijgen ... met alles'

Tevens wordt op de clubvergadering van 16 september 2016 gesproken over het 'sweepen van het clubhuis', waarna [1] zegt: 'je moet hier gewoon niet domme dingen lullen' en 'we zitten allemaal van hier niet praten en daar niet praten als er echt wat te bespreken, wat we echt niet willen gaan we weg. Gaan we ergens anders heen simpel zat. Die dagelijkse dingen en die club dingen daar kennen we gewoon over praten.' Tijdens een andere clubvergadering wordt medeverdachte [4] aangesproken dat hij zijn telefoon moet weggooien en een nieuw nummer moet nemen, omdat 'ze alles terug kunnen halen'. Ten slotte blijkt ook uit een afgeluisterd gesprek van de verdachte dat hij, wanneer een vrouw contact met hem zoekt die ervan wordt beschuldigd verdovende middelen te hebben gestolen vanuit het clubhuis van de HAH, niet wil dat dit soort dingen over de telefoon wordt besproken.

C. Tevens blijkt uit de bewijsmiddelen in het dossier dat leden van de HAH zich in de ten laste gelegde periode schuldig hebben gemaakt aan het plegen van misdrijven, die naar het oordeel van het hof rechtstreeks verband houden met het charter.

Het hof bespreekt de misdrijven en constateert dat de HAH een bedreigende en gewelddadige reputatie heeft en dat het plegen van strafbare feiten wordt aangemoedigd en beloond. Uit het voorgaande en de bewijsmiddelen in het dossier is tevens gebleken dat door de leden van de HAH strafbare feiten worden gepleegd uit naam van het charter en niet, zoals door de verdediging betoogd, op persoonlijke titel.

Om die reden komt het hof tot de conclusie dat de organisatie een oogmerk heeft gericht op het plegen van misdrijven, namelijk openlijke geweldpleging, brandstichting, dwang,

bedreiging, (zware) mishandeling (met voorbedachte raad en van ambtenaren), afpersing en overtreding van de WWM.

Het hof overweegt na weergave van het beoordelingskader over 'deelneming' of de handelingen aan de verwezenlijking van het criminele oogmerk van de organisatie bijdraagt of ondersteunt. Het hof oordeelt dat door verdachte ondersteunend/bijdragend aan het criminele oogmerk van de organisatie is gehandeld. In het verrichten van de gedragingen, waarmee verdachte aan de verwezenlijking van het criminele oogmerk van de organisatie bijdragende en ondersteunende handelingen heeft verricht, ligt wetenschap van verdachte van dit oogmerk besloten.

De Hoge Raad overweegt dat de tenlastelegging is toegesneden op artikel 140 Sr en dat daarom moet worden aangenomen dat de in de tenlastelegging en de bewezenverklaring voorkomende begrippen 'deelneming', 'organisatie' en 'oogmerk' zijn gebruikt in de betekenis die deze begrippen hebben in die bepaling. De Hoge Raad haalt lid 1 van genoemde bepaling aan en overweegt dat de rechtspraak van de Hoge Raad over genoemde bestanddelen van artikel 140 lid 1 Sr zich op hoofdlijnen als volgt laat weergeven (vgl. onder meer ECLI:NL:HR:1997:ZDo858, ECLI:NL:HR:2007:BA0502, ECLI:NL:HR:2010:BK6148, ECLI:NL:HR:2015:264 en ECLI:NL:HR:2018:378).

Van een 'organisatie' als bedoeld in artikel 140 Sr is sprake als het gaat om een samenwerkingsverband, met een zekere duurzaamheid en structuur, tussen de verdachte en ten minste één andere persoon. Het kan daarbij gaan om natuurlijke personen en/of rechtspersonen. Van 'deelneming' aan een organisatie als bedoeld in artikel 140 Sr kan slechts dan sprake zijn als de betrokkene behoort tot het samenwerkingsverband en een aandeel heeft in gedragingen dan wel gedragingen ondersteunt die strekken tot of rechtstreeks verband houden met de verwezenlijking van het in dat artikel bedoelde oogmerk. Het is niet vereist dat vast komt te staan dat de betrokkene heeft samengewerkt met, of in ieder geval bekend is met alle andere personen die deel uitmaken van de organisatie of dat de samenstelling van het samenwerkingsverband steeds dezelfde is. De deelneming moet voor de betrokkene op zichzelf worden beoordeeld. Het is dus bijvoorbeeld niet van belang of andere personen meer hebben gedaan of een belangrijker rol vervulden dan de betrokkene. Voor 'deelneming' in de zin van artikel 140 Sr is voldoende dat de betrokkene in zijn algemeenheid weet (in de zin van onvoorwaardelijk opzet) dat de organisatie het plegen van misdrijven tot oogmerk heeft. De betrokkene hoeft geen wetenschap te hebben van één of meer concrete misdrijven die door de organisatie worden beoogd. Het gaat bij het misdrijf van artikel 140 Sr niet om het daadwerkelijk gepleegd zijn van misdrijven, maar om het 'oogmerk' tot het plegen van misdrijven. Voor dat oogmerk kan ook het naaste doel van de organisatie volstaan. Het is niet vereist dat het plegen van misdrijven de voornaamste bestaansgrond van de organisatie is.

Het oogmerk hoeft niet in de tenlastelegging nader te zijn omschreven, maar moet uit de bewijsvoering blijken. Daarbij kan onder meer betekenis toekomen aan misdrijven die in het kader van de organisatie al zijn gepleegd, aan het meer duurzaam of gestructureerde karakter van de samenwerking – zoals dat kan blijken uit de onderlinge verdeling van werkzaamheden of onderlinge afstemming van activiteiten van deelnemers binnen de organisatie met het oog op het bereiken van het gemeenschappelijke doel van de organisatie – en, meer algemeen, aan de planmatigheid of stelselmatigheid van de met het oog op dit doel verrichte activiteiten van deelnemers binnen de organisatie.

De Hoge Raad overweegt dat het hof aan de bewezenverklaring ten grondslag heeft gelegd dat sprake was van een duurzaam en gestructureerd samenwerkingsverband tussen negen leden van de HAH, onder wie de verdachte, de Stichting en [4] (de partner van het chapterlid [1]). Het hof heeft ten aanzien van dit samenwerkingsverband onder meer vastgesteld dat:

- de stichting eigenaar was van het pand dat beschikbaar werd gesteld aan de HAH, om als clubhuis te gebruiken;
- van het HAH was in de bewezen verklaarde periode onder anderen de verdachte lid; de verdachte ‘full colour member’ was en, evenals andere leden, de zogenoemde ‘colours’ droeg, een hesje waarmee het lidmaatschap van de Hells Angels zichtbaar wordt;
- de leden van het HAH contributie betaalden, waarmee de vaste lasten van het clubhuis werden betaald en betalingen werden gedaan aan gedetineerde leden van het chapter. De verdachte was vanwege zijn leeftijd en zijn financiële situatie de laatste jaren vrijgesteld van deze contributiebetaling;
- de leden van het HAH, onder wie de verdachte, in het clubhuis vergaderd, structureel in periodieke overleggen en ook in ad hoc belegde bijeenkomsten. Het chapter eigen clubregels had. Beslissingen binnen het chapter werden op democratische wijze genomen, waarbij alle leden een stem hadden in de te nemen beslissingen;
- in het clubhuis een oorkonde met de tekst ‘Deathhead Purple Heart’ hing, waarop stond dat een ieder die dit had verdiend, zijn bloed heeft gegeven ter verdediging van de eer van de Hells Angels. Op muren in het clubhuis waren de teksten ‘dequiallo’ en ‘omerta’ geschreven. Die termen hielden verband met de toepassing van geweld richting overheidspersoneel onderscheidenlijk met het naleven van een geheimhoudings- en zwijgplicht. In de open haard van het clubhuis is een kogel aangetroffen.

Het hof heeft geoordeeld dat deze organisatie – het omschreven samenwerkingsverband – een oogmerk heeft, gericht op het plegen van misdrijven, namelijk openlijke geweldpleging,

brandstichting, dwang, bedreiging, (zware) mishandeling (met voorbedachte raad en van ambtenaren), afpersing en overtreding van de WWM. Dit oordeel heeft het hof gebaseerd op de vaststellingen over (A) de bedreigende en gewelddadige reputatie van het HAH, (B) het belonen en aanmoedigen van strafbare gedragingen, met name geweld, door het HAH, en (C) het plegen van misdrijven door leden van het HAH, die rechtstreeks verband hielden met dat chapter, onder meer omdat de betreffende misdrijven waren gericht tegen leden van andere motorclubs of waren gerelateerd aan concurrentie met andere motorclubs. Die vaststellingen hebben het hof tot de slotsom geleid dat het HAH een bedreigende en gewelddadige reputatie had en dat het plegen van strafbare feiten werd aangemoedigd en beloond, waarbij de door leden van het chapter gepleegde strafbare feiten uit naam van het chapter werden begaan.

Het hof heeft met betrekking tot de deelneming door de verdachte aan de organisatie in aanmerking genomen dat de verdachte heeft deelgenomen aan vergaderingen van het HAH, dat als de verdachte niet aanwezig was op een vergadering er geen besluiten werden genomen en dat de verdachte heeft deelgenomen aan vergaderingen over het door betrokkene [15] moeten afstaan van zijn motor bij zijn vertrek als 'hangaround' bij het HAH, over het opleggen van een boete aan betrokkene [23], over de relatie met andere motorclubs, de koers en de toekomst van het HAH, mede in het licht van de mogelijkheid dat teveel leden gedetineerd raken, en over het verhullen en afdekken van wat in het clubhuis wordt besproken. In dat verband heeft het hof mede acht geslagen op een telefoongesprek waaruit het hof – niet onbegrijpelijk – heeft afgeleid dat de verdachte niet wilde dat er telefonisch gesproken werd over drugs in het clubhuis van de HAH. Verder houden de vaststellingen van het hof in dat de verdachte heeft wachtgelopen bij het clubhuis en dat dit wachtlopen geen verband hield met de ontvangst van gasten uit het buitenland maar met de beveiliging van het clubhuis, mede naar aanleiding van de mishandeling van een lid van No Surrender door een lid van het HAH. Het hof heeft geoordeeld dat de verdachte – door deel te nemen aan vergaderingen en besluitvorming over door de organisatie te plegen strafbare feiten en zijn aanwezigheid bij besprekingen over de vijandige houding van het HAH tot andere motorclubs, over de werving van nieuwe leden en de toekomst van het HAH en over het verhullen en het afdekken van het oogmerk van de criminele organisatie, alsmede door het wachtlopen – een aandeel had in gedragingen dan wel gedragingen ondersteunde die strekten tot of rechtstreeks verband hielden met de verwezenlijking van het oogmerk van de organisatie om misdrijven te plegen. Dat de verdachte wist dat de organisatie het plegen van misdrijven tot oogmerk had volgt, zo heeft het hof geoordeeld, uit diezelfde gedragingen van de verdachte.

De Hoge Raad overweegt dat het hof op grond van de weergegeven oordelen bewezenverklaard heeft dat de verdachte heeft deelgenomen aan een organisatie die tot oogmerk heeft het plegen van de in de bewezenverklaring genoemde misdrijven en

geoordeeld dat aan het samenwerkingsverband niet uitsluitend werd deelgenomen door een deel van de leden van HAH waartoe de verdachte niet behoorde. De Hoge Raad oordeelt dat, in aanmerking genomen hetgeen is vooropgesteld, het hof aldus geen blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting. Verder is de bewezenverklaring, gelet op de hiervoor besproken bewijsvoering, toereikend gemotiveerd.

J.H.J. Verbaan, juli 2022

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-07-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:969

Zaaknummer: 21/01272

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers, J.C.A.M. Claassens, M. Kuijer en T. Kooijmans

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 140 Sr

RECHTSPRAAK

Algemene opmerkingen over de weerlegging van een straftoematingsverweer.

Algemene opmerkingen over de weerlegging van een straftoematingsverweer.

Wenk

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie poging tot afpersing in vereniging, voorbereiding van het teweegbrengen van een ontploffing terwijl daarvan gevaar te duchten is, voorbereiding van handelen in strijd met artikel 26 WWM met terroristisch oogmerk en voorhanden hebben van voorwerpen ter voorbereiding van brandstichting/ontploffing en van doodslag en moord, met terroristisch oogmerk is bewezen verklaard, dat het hof in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv niet in het bijzonder de redenen heeft opgegeven waarom het is afgeweken van een door de verdediging naar voren gebracht uitdrukkelijk onderbouwd standpunt over de strafoplegging.

Het hof heeft ten aanzien van de strafoplegging overwogen dat de A-G een gevangenisstraf voor de duur van vier jaren met aftrek van voorarrest heeft gevorderd. De verdediging heeft verzocht om, indien het hof tot een bewezenverklaring komt, een straf op te leggen die gelijk is aan het reeds door verdachte ondergane voorarrest.

Het hof overweegt dat de strafoplegging in overeenstemming is met de aard en de ernst van het bewezen verklaarde en de omstandigheden waaronder dit is begaan, mede gelet op de persoon van verdachte, zoals van een en ander bij het onderzoek ter terechtzitting is gebleken.

Verdachte heeft zich schuldig gemaakt aan het verzamelen en voorhanden hebben van stoffen waarmee hij een explosief kon maken. Uit het dossier blijkt dat verdachte om allerlei redenen al geruime tijd bezig was met het vervaardigen van explosieven met het oogmerk om een terroristische aanslag te plegen. Kennelijk was de verdachte voornemens om een door hemzelf vervaardigd explosief te laten afgaan op een politiebureau of in/nabij een bank. Het hof neemt het verdachte zeer kwalijk dat hij een dergelijk ernstig misdrijf heeft willen plegen. Het hof acht het met name ernstig dat verdachte, nadat hij vrijkwam uit zijn voorarrest in een

soortgelijke zaak, direct weer is begonnen met het verzamelen van stoffen om een bom te maken. Uit het dossier komt ook naar voren dat verdachte ISIS verheerlijkte en dat hij contacten had met mensen die door de veiligheidsdiensten verdacht werden van terrorisme.

Daarnaast heeft verdachte samen met een ander geprobeerd een winkel te overvallen. Verdachte was medepleger en de destijds minderjarige mededader heeft de daadwerkelijke overval uitgevoerd, terwijl verdachte op dat moment zelf ergens anders de afloop van de overval afwachtte en contact hield via de telefoon met zijn vriendin die in de nabijheid stond van de Primera op het moment van de overval. Het is een feit van algemene bekendheid dat slachtoffers van dergelijke traumatische feiten nog lange tijd negatieve gevolgen daarvan ondervinden, zoals angstgevoelen en gevoelens van onveiligheid.

Misdrijven als door verdachte gepleegd brengen ook in de samenleving grote gevoelens van onrust en onveiligheid teweeg. Alles afwegend is het hof van oordeel dat de door de A-G gevorderde gevangenisstraf van vier jaren passend en geboden is.

De Hoge Raad haalt artikel 359 lid 2 Sv aan en merkt voorafgaand aan de beoordeling van de klacht op dat in het Nederlandse strafrecht geldt dat de feitenrechter over een ruime straftoematingsvrijheid beschikt. Dat wil zeggen dat de feitenrechter binnen de grenzen die de wet stelt, vrij is in de keuze van de op te leggen straf en in de keuze en de weging van de factoren die hij daarvoor in de concrete zaak van belang acht. De beslissing over de straftoemeting wordt in sterke mate bepaald door de omstandigheden van het geval en de persoon van de verdachte. Mede gelet op de veelheid aan factoren die van belang (kunnen) zijn bij de keuze van de strafsoort en het bepalen van de hoogte van de straf kan de feitenrechter daarbij slechts tot op zekere hoogte inzicht verschaffen in en uitleg geven over de afwegingen die ten grondslag liggen aan zijn straftoematingsbeslissing.

In artikel 359 lid 5 en 6 Sv zijn enkele motiveringsvoorschriften neergelegd die de rechter ambtshalve bij de oplegging van een straf in acht moet nemen. Het in artikel 359 lid 2 Sv neergelegde motiveringsvoorschrift heeft daarnaast zelfstandige betekenis. Dit voorschrift brengt met zich dat de rechter zijn beslissing over de strafoplegging nader moet motiveren als die beslissing afwijkt van een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt van de verdediging of het openbaar ministerie.

Genoemde straftoematingsvrijheid stelt de feitenrechter in staat om bij de beslissing over de oplegging van straf zoals bedoeld in artikel 350 Sv, te komen tot een strafoplegging die is afgestemd op de ernst van het bewezen verklaarde feit, de persoon van de verdachte en alle overige betrokken belangen. De grote vrijheid die de feitenrechter bij deze beslissing heeft, brengt ook de verantwoordelijkheid van de feitenrechter mee om – met het oog op de

begrijpelijkheid en de aanvaardbaarheid van de strafoplegging en mede in reactie op wat ter terechtzitting naar voren is gebracht over de strafoplegging – inzicht te bieden in de beweegredenen die in het concrete geval hebben geleid tot de opgelegde straf. In de feitenrechtspraak bestaat – gelet op diverse initiatieven die daartoe zijn ondernomen – in algemene zin ook ruim aandacht voor het belang van een behoorlijke strafmotivering.

Aan de rechtspraak van de Hoge Raad ligt ten grondslag dat de verantwoordelijkheid voor de inhoud en de motivering van de straftoemeting in het concrete geval in belangrijke mate bij de feitenrechter ligt. De Hoge Raad stelt zich daarom als cassatierechter terughoudend op bij de beantwoording van de vraag of de motivering van de beslissing over de straftoemeting toereikend is.

Waar het gaat om de motiveringsverplichting van de tweede volzin van artikel 359 lid 2 Sv past de genoemde terughoudendheid van de Hoge Raad bij de eisen die in de rechtspraak van de Hoge Raad in het algemeen worden gesteld aan het uitdrukkelijk onderbouwde standpunt, en de invulling van de responsieplicht van de rechter als hij afwijkt van zo'n standpunt. Van belang hierbij is in het bijzonder ECLI:NL:HR:2006:AU9130. Zo levert een algemeen verzoek tot het matigen van de straf op basis van persoonlijke omstandigheden van de verdachte niet een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt op. Dat geldt ook voor de enkele opsomming van factoren die bij de strafoplegging in de zaak van de verdachte een rol zouden moeten spelen en die zouden moeten leiden tot een bepaalde soort of mate van straf.

Van een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt kan wel sprake zijn als het gaat om een betoog waarin beargumenteerd wordt aangevoerd waarom een bepaalde specifieke omstandigheid of een samenstel van specifieke omstandigheden zou moeten leiden tot een bepaalde soort of mate van straf, of waarom de rechter daarvan juist zou moeten afzien. De rechter moet dan op grond van artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv nader motiveren waarom hij tot een van dat standpunt afwijkende beslissing komt. In zo'n geval gaat het bij de controle in cassatie in de kern om niet meer dan de vraag of de feitenrechter ervan blijk heeft gegeven dat acht is geslagen op het uitdrukkelijk onderbouwde standpunt, en of de feitenrechter, gelet op de strafmotivering als geheel, voldoende inzichtelijk heeft gemaakt waarom de door de verdediging voor zijn standpunt aangevoerde gronden niet opwogen tegen de door het hof genoemde gronden voor de opgelegde straf.

De Hoge Raad overweegt dat de verdediging bij de behandeling van de zaak in hoger beroep heeft bepleit dat bij een veroordeling van de verdachte voor een of meer feiten een straf wordt opgelegd die gelijk is aan het al door de verdachte ondergane voorarrest. Daarbij heeft de raadsman gewezen op de persoon van de verdachte en zijn persoonlijke omstandigheden, waaronder de gezondheidsproblemen die de verdachte tijdens detentie heeft ondervonden en

de wijze waarop hij zich op de toekomst richt. Uit de strafmotivering van het hof blijkt dat het hof bij het bepalen van de straf acht heeft geslagen op dit verzoek van de verdediging en op de persoon van de verdachte. In de motivering van de strafoplegging heeft het hof in het bijzonder betrokken de aard en de ernst van de door de verdachte begane misdrijven en de omstandigheid dat dergelijke misdrijven in de samenleving grote gevoelens van onrust en onveiligheid teweegbrengen. Daarnaast heeft het hof in het nadeel van de verdachte in aanmerking genomen dat de verdachte, nadat hij vrijkwam uit zijn voorarrest in een soortgelijke zaak, onmiddellijk weer is begonnen met het verzamelen van stoffen om een bom te maken. Het hof heeft met deze overwegingen toereikend tot uitdrukking gebracht waarom niet een kortere gevangenisstraf gelijk aan het voorarrest moest worden opgelegd, en dat de door de verdediging voor zijn standpunt aangevoerde gronden niet opwogen tegen de door het hof genoemde gronden voor de opgelegde straf.

J.H.J. Verbaan, juli 2022

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-07-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:975

Zaaknummer: 19/01394

Rechters: J. de Hullu, Y. Buruma, M.J. Borgers, J.C.A.M. Claassens en A.E.M. Röttgering

Advocaten: A.A. Franken

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Overgelegde documenten en deskundigenrapporten: een novum?

Overgelegde documenten en deskundigenrapporten: een novum?

De in de aanvraag overgelegde documenten en deskundigenrapporten bevatten geen feiten en/of omstandigheden die als een novum kunnen worden aangemerkt. Dat het feitelijk verloop van [projectnaam] anders was dan tussen partijen is overeengekomen, levert niet het voor herziening vereiste ‘ernstige vermoeden’ op. Ten eerste is daarbij van belang dat, zoals blijkt uit de omstandigheid dat in het herzieningsverzoek onder meer wordt gewezen op bladzijde 7 van 148 van het FIOD-Hoofd-PV, de FIOD-ambtenaren van dit feitelijk verloop op de hoogte waren. Nu het FIOD-Hoofd-PV deel uitmaakte van de processtukken in de strafzaak, is deze omstandigheid niet een gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was. Ten tweede brengt het latere feitelijk verloop van het project – en in het bijzonder dat aan [A] B.V. in de ten laste gelegde periode geen betalingen op de betreffende facturen zijn gedaan – niet mee dat de hiervoor onder 5.5 weergegeven transacties niet hadden moeten worden vermeld in de aangiften omzetbelasting van [A] B.V. Op grond van artikel 13 lid 1 onder a Wet op de omzetbelasting 1968 raakt de omzetbelasting immers verschuldigd op het tijdstip waarop de factuur is of had behoren te worden uitgereikt. Het moment van betaling op die factuur is daarom voor de verplichting tot het doen van aangifte niet van belang. Dat geldt ook voor transactie 1, waarover (opnieuw) wordt gesteld dat niet is voldaan aan het strekkingsvereiste, omdat tegenover de kwijting door [A] B.V. aan [B] B.V. een tegenprestatie stond van dezelfde waarde op basis waarvan aan [A] B.V. een recht op aftrek van omzetbelasting zou toekomen. Ook als die stelling juist of dat standpunt pleitbaar zou zijn, had [A] B.V. op het moment dat de betreffende factuur werd uitgereikt de daarmee gemoeide omzetbelasting moeten opgeven (en had de tegenprestatie eveneens moeten worden opgegeven om in aanmerking te komen voor een recht op aftrek van omzetbelasting). In dit verband is ten slotte van belang dat de bij de aanvraag overgelegde gegevens geen nieuw licht werpen op het oordeel van het hof dat het niet in de aangifte vermelden van door de aangever verrichte prestaties een gedraging is die naar haar aard en in het algemeen geschikt is om teweeg te brengen dat onvoldoende belasting wordt geheven.

Verder is nog aangevoerd dat de op transactie 2 betrekking hebbende facturen niet bedoeld waren als verkoopfacturen, maar als gedingstukken voor het kort geding tussen [A] B.V. en [B] B.V. op 11 mei 2000 en puur als interne stukken zijn verwerkt. Ter onderbouwing van dit standpunt wordt, naast de gegevens waaruit het feitelijk verloop hieromtrent blijkt, verwezen naar de daarmee overeenstemmende verklaring van [betrokkene 6] in het FIOD-Hoofd-PV. Ook dit is dus een gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter bekend was en om die reden niet tot herziening kan leiden.

Wat betreft de in de aanvraag als transactie 3 aangeduide opbrengsten van de verkoop van de woningen en appartementen door of namens [A] B.V., bieden de bij de aanvraag overgelegde documenten en deskundigenrapporten onvoldoende steun voor de stelling dat in de aangiften omzetbelasting waarop de bewezenverklaring betrekking heeft, opgave is gedaan van de omzetbelasting die in de betreffende tijdvakken gemoeid was met de verkoop van de woningen en appartementen. Voor zover uit de stukken en rapporten kan worden opgemaakt dat de opbrengsten in de administratie van [A] B.V. zijn geboekt, is dat onvoldoende om het voor herziening vereiste 'ernstige vermoeden' te wekken, aangezien de documenten en rapporten geen inzicht geven in de vraag of in deze aangiften omzetbelasting opgave is gedaan van de omzetbelasting die gemoeid was met de opbrengsten van de verkoop van de woningen en appartementen. De bij de aanvraag gevoegde documenten en deskundigenrapporten bieden dus noch op zichzelf beschouwd, noch in onderling verband gezien steun aan de stelling dat het hof, indien het hiermee bekend zou zijn geweest, tot het oordeel was gekomen dat de op naam van [A] B.V. gestelde opgaven omzetbelasting van deze opbrengsten juist en volledig zijn gedaan en dus op dat punt tot een vrijspraak was gekomen.

Voor zover de aanvraag berust op de stelling dat het hof heeft beslist op basis van een incompleet dossier, het beweerdelijke fiscale nadeel aan de Belastingdienst is terugbetaald en/of dat geen sprake is van een bekende verklaring van de aanvrager, geldt dat ook indien wordt uitgegaan van de juistheid van deze stellingen, dit niet kan leiden tot een van de in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv genoemde beslissingen.

De aanvraag is, gelet op wat hiervoor is overwogen, ook voor zover wat in de aanvraag is aangevoerd daarbij niet uitdrukkelijk aan de orde is gekomen, kennelijk ongegrond.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 28-06-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:964

Zaaknummer: 21/05387

Rechters: E.S.G.N.A.I. van de Griend, A.E.M. Röttgering en V. van den Brink

Advocaten: Herreveld, F.R. F.R. Herreveld

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Belgische regelgeving feit van algemene bekendheid?

Belgische regelgeving feit van algemene bekendheid?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de bewezenverklaring en kwalificatie.

Het hof heeft het onder 1 bewezen verklaarde gekwalificeerd als 'overtreding van artikel 41, eerste lid, onderdeel d, van de Wegenverkeerswet 1994, en het feit begaan als bestuurder van het motorrijtuig'.

Het cassatiemiddel berust in de eerste plaats op de opvatting dat artikel 41 lid 1 aanhef en onder d en onder f WWV 1994 elkaar uitsluitende delictsomschrijvingen zijn en dat daarom alleen tot een bewezenverklaring voor artikel 41 lid 1 aanhef en onder d WWV 1994 kan worden gekomen als het gaat om een motorrijtuig dat in Nederland en niet in het buitenland is geregistreerd. Die opvatting is echter, mede gelet op de in de conclusie van de advocaat-generaal onder 13 aangehaalde wetsgeschiedenis, onjuist.

Het cassatiemiddel klaagt verder over het oordeel van het hof dat het een feit van algemene bekendheid is dat kentekens die in België op grond van de daar geldende regelgeving plegen te worden aangebracht op in België geregistreerde motorrijtuigen persoonsgebonden en niet voertuiggebonden zijn. Het klaagt tevens erover dat het hof dit gegeven niet ter terechtzitting ter sprake heeft gebracht.

Op grond van artikel 339 lid 2 Sv behoeven feiten of omstandigheden van algemene bekendheid geen bewijs. Bij dergelijke feiten of omstandigheden gaat het immers in de regel om gegevens die geen specialistische kennis veronderstellen en waarvan de juistheid redelijkerwijs niet voor betwisting vatbaar is. (Vgl. HR 29 maart 2016, ECLI:NL:HR:2016:522, r.o. 2.4.)

Geen rechtsregel dwingt de rechter ertoe een algemeen bekend gegeven bij het onderzoek op de terechtzitting ter sprake te brengen. Indien echter niet zonder meer duidelijk is of het gaat om een algemeen bekend gegeven, behoort de rechter dat gegeven aan de orde te stellen bij de behandeling van de zaak op de terechtzitting. Aldus wordt voorkomen dat hij zijn beslissing doet steunen op mededelingen of waarnemingen die hem buiten het geding ter kennis zijn

gekomen en waarvan de overige bij het geding betrokkenen onkundig zijn gebleven, zodat zij niet in staat zijn geweest zich daarover uit te laten. Indien bij dat onderzoek op de terechtzitting vervolgens het uitdrukkelijk onderbouwde standpunt wordt ingenomen dat en waarom het gegeven niet van algemene bekendheid is, zal de rechter in geval van afwijking van dat standpunt in zijn uitspraak op de voet van artikel 359 lid 2 Sv de redenen dienen op te geven die daartoe hebben geleid. (Vgl. HR 11 januari 2011, ECLI:NL:HR:2011:BP0291, r.o. 3.2.2.)

Het oordeel van het hof dat de in België geldende regelgeving omtrent kentekens voor in België geregistreerde motorrijtuigen is aan te merken als een feit of omstandigheid van algemene bekendheid en daarom niet tijdens het onderzoek ter terechtzitting ter sprake hoefde te worden gebracht getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk zodat ook deze klacht faalt.

De Hoge Raad [...] en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 28-06-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:968

Zaaknummer: 21/00672

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M. Kuijer

Advocaten: D. Bektesevic en F.T.C. Dölle

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Moet de rechtbank ervan doen blijken te hebben onderzocht of de officier van justitie het EOB heeft erkend overeenkomstig voorschriften van artikel 5.4.2 t/m 5.4.5 Sv?

Moet de rechtbank ervan doen blijken te hebben onderzocht of de officier van justitie het EOB heeft erkend overeenkomstig voorschriften van artikel 5.4.2 t/m 5.4.5 Sv?

Het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de ongegrondverklaring van het beklag door de rechtbank, omdat de rechtbank niet heeft doen blijken te hebben onderzocht of de officier van justitie het EOB heeft erkend overeenkomstig de voorschriften van artikel 5.4.2 tot en met 5.4.5 Sv.

De officier van justitie is op grond van artikel 5.4.2 lid 1 Sv bevoegd tot erkenning en uitvoering van een EOB. Een EOB is vatbaar voor erkenning als het voldoet aan de eisen van artikel 5.4.3 Sv en zich geen grond voordoet voor het weigeren van de erkenning of de uitvoering van het EOB (artikel 5.4.4 Sv), dan wel voor uitstel van de erkenning of de uitvoering van het EOB (artikel 5.4.6 Sv). Een voor erkenning en uitvoering vatbaar EOB wordt door de officier van justitie uitgevoerd overeenkomstig de voorschriften van artikel 5.4.5 Sv. Nadat het bevel is uitgevoerd, kan de betrokkene in de in artikel 5.4.10 lid 1 Sv genoemde gevallen een klaagschrift indienen.

Bij de beoordeling van het klaagschrift als bedoeld in artikel 5.4.10 lid 1 Sv in verbinding met artikel 552a Sv beoordeelt de rechter, zoals volgt uit het onder 3.2 weergegeven beoordelingskader, of zich een grond voordoet voor het weigeren van de erkenning of de uitvoering van het EOB, dan wel voor uitstel van de erkenning of de uitvoering van het EOB. De rechter slaat bij deze beoordeling acht op de inhoud van het klaagschrift en wat daarover door de officier van justitie en door of namens de betrokkene naar voren is gebracht bij de behandeling van het klaagschrift.

Het cassatiemiddel berust op de opvatting dat de rechter ambtshalve moet doen blijken te hebben onderzocht of de officier van justitie, na de ontvangst van het EOB, alle voorschriften van artikel 5.4.2 tot en met 5.4.5 Sv in acht heeft genomen alvorens tot de erkenning en de uitvoering van het EOB te zijn overgegaan. Die opvatting is onjuist.

Het cassatiemiddel faalt.

Het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat de rechtbank bij het oordeel dat het beklag ongegrond moet worden verklaard, een onjuiste maatstaf heeft gehanteerd. Dit cassatiemiddel behoeft geen bespreking omdat het bij gebrek aan belang niet tot cassatie zou kunnen leiden. Dat berust op het navolgende. Blijkens de bestreden beschikking heeft de betrokkene, waar het gaat om de erkenning en de uitvoering van het EOB dat strekt tot de overdracht van de in beslag genomen sieraden aan de Duitse autoriteiten, aan haar klaagschrift ten grondslag gelegd dat (i) geen strafvorderlijk belang bestaat bij het voortduren van het beslag, omdat de herkomst en de bestemming van het goud door de klaagster zijn aangetoond, en (ii) 'niet inzichtelijk is hoe het in beslag genomen goud de waarheidsvinding door de Duitse autoriteiten kan dienen'. Bij de beoordeling van een klaagschrift dat betrekking heeft op de overdracht van in beslag genomen voorwerpen op grond van een EOB, doet de rechter echter geen onderzoek naar de gronden voor het uitvaardigen van het EOB, waarvan de uitvoering heeft geleid tot indiening van het klaagschrift. Ook toetst de rechter niet of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert. Gelet hierop kan wat namens de klaagster is aangevoerd, niet leiden tot het oordeel dat zich een grond voordoet voor het weigeren van de erkenning of de uitvoering van het EOB als bedoeld in artikel 5.4.4 Sv.

De beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 28-06-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:965

Zaaknummer: 22/00019

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 94 Sv